

libris
RO

Respect pentru oamenii și cărțile lor

JANETTE OKE

Promisiunea
neclintită a iubirii

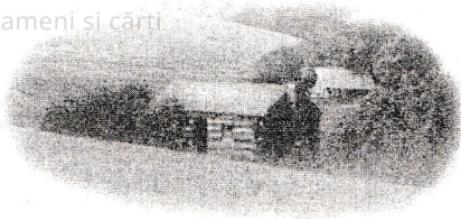

Editoriala Casa Cetății Oradea

Cuprins

1. Noi începuturi	9
2. Cugetând	17
3. Micul Arnie	23
4. Vizite	29
5. Vești îmbucurătoare	39
6. Copilașul Wandei	45
7. Doamna Larson	51
8. Un răspuns ciudat	59
9. Nandry și Clae	67
10. Călătoria în oraș	73
11. Familia și învățătorul	83
12. Zilele de școală	91
13. Ceva nou	97
14. Prietena lui Tommie	105
15. În căutarea unui predicator	111
16. Marty discută cu Ma	115
17. O vizită la Wanda	121
18. Noul predicator	127
19. La școală și în vizită	133
20. Noutăți	139
21. Reverendul Knutson	145
22. Viața merge înainte	151
23. Biserica și familia	155
24. Crăciunul	165
25. O nouă încercare	173

26. Josh și Nandry	177
Rezumat nouă parohie, căci casă nouă	185
28. Trăind și învățând	189
29. Pețitorii lui Missie	195
30. Descoperirea lui Missie	203
31. Surprize de Crăciun	207
32. Încă o surpriză	213
33. O zi specială	219

UNU

Noi începuturi

Marty se răsuci neliniștită, încercând să se desprindă din mrejele somnului. Visul o mai urmărea, trimițându-i fiori în tot trupul.

Se trezi treptat și simți o mare ușurare. Era aici, în siguranță, în propriul pat.

Totuși, o încerca un sentiment de neliniște. Fusese un vis îngrozitor, atât de real și de însăpăimântător; și de ce oare, se întreba, visul acesta se repeta după atâtea luni—și încă atât de real... mult prea real!

Visul o învăluia și numai gândindu-se la el. Căruța stricată, viscolul cumplit ce frământa prelata și ea, Marty, ghemuită într-un colț, încercând să strângă în jurul trupului înfrigurat o pătură subțire, uzată, într-un efort zadarnic de a se încălzi. Disperarea faptului că era singură o îndureră mai mult decât frigul ce căuta să pună stăpânire pe ea.

O să mor, se gândeau, și o să fiu singură. O să mor—și apoi, din fericire, se trezise și simtise căldura propriului pat și privise pe fereastra casei, la cerul presărat cu stele strălucitoare.

Totuși, nu-și putu reține un alt fior și, în timp ce trupul i se cutremură, un braț puternic o cuprinse, trăgând-o aproape.

Nu voise să-l trezească pe Clark. Zilele sale erau atât de pline și știa că avea nevoie de odihnă. În timp ce-i studie față în lumina

palidă ce răzbătea prin fereastră, își dădu seama că nu era treaz—nu încă.

Respect pentru oameni și cărți

O năpădi un sentiment intens de afecțiune. Ori de câte ori avea nevoie de siguranță pe care i-o oferea dragostea lui, îi era oferită, chiar și de pe tărâmul somnului; căci nu era pentru prima oară când, înainte chiar de a fi treaz, el intuia nevoia ei și o trăgea mai aproape.

Acum începea și el să se trezească. O sărută pe părul despletit și șopti:

— E ceva în neregulă?

— Nu, sunt bine, răspunse ea. Am avut un coșmar, atâtă tot. Eram singură și...

Brațul său o cuprinse mai strâns.

— Dar nu ești singură.

— Nu! Îi, Clark, sunt atât de fericită, atât de fericită!

În timp ce el o ținea aproape, trupul ei încetă să mai tremure și realitatea visului începu să pălească, își întinse mâna și-i atinse obrazul.

— Sunt bine acum, a trecut. Mai dormi puțin!

Degetele lui îi neteziră părul și se liniștiră apoi, odihnindu-se pe umărul ei. Marty rămase liniștită și, după câteva momente, respirația regulată a lui Clark o asigură că acesta adormise din nou.

Marty își putea iarăși aduna gândurile. Teroarea visului fusese înlăturată, aşa că acum putea folosi momentele de liniște pentru a medita și pentru a-și planifica treburile de peste zi.

Pe parcursul lunilor de iarnă, bărbații din comunitatea lor fuseseră ocupăți cu tăiatul și pregătitul buștenilor ori de câte ori reușeau să se sustragă de la propriile treburi. De comun acord cu soțile lor, simțeau nevoia acută de a avea o școală în zonă. Erau conștienți că singurul mod de a-și educa copiii într-o școală era acela de a o ridica cu propriile mâini.

Urma să fie o clădire simplă, cu o singură cameră, înălțată lângă pârâu, pe o bucată de pământ pusă la dispoziție de familia Davis.

Încetul cu încetul, mormanul de bușteni devenise tot mai mare. Bărbații fuseseră nerăbdători să adune cantitatea necesară de bușteni

înainte de dezgheț și apoi, înainte de arăturile de primăvară, să aibă o săptămână sau două la dispoziție pentru construcție.

Respect pentru oameni și cărti

Socoteala fusese făcută — sarcina îndeplinită. Mâine era ziua pusă deoparte pentru „ridicarea școlii”. Bărbații trăgeau nădejde că vor ridica pereți și poate vor reuși chiar să adauge grinzile. Clădirea va fi isprăvită în vară, după cum va îngădui timpul. La toamnă, copiii vor avea o școală a lor.

Gândurile lui Marty zburară mai departe — la învățător. Încă mai era nevoie să găsească un învățător, iar învățătorii erau atât de greu de găsit. Oare li se va întâmpla că vor avea o școală, doar ca să descopere apoi că nu reușesc să găsească un învățător calificat? Nu, trebuie să se roage cu toții — să se roage ca demersurile membrilor comitetului să fie încununate de succes; ca eforturile depuse pentru construirea școlii să nu fie în zadar; ca să fie găsit un învățător potrivit.

Missie nu va merge la școală în acest prim an. Va împlini cinci ani în luna noiembrie și va fi prea mică pentru a se alătura celorlalți copii care vor învăța în noua școală. Marty era cuprinsă de sentimente contradictorii — dorea ca Missie să mai rămână acasă încă un an. Totuși, în tot acest entuziasm generat de noua școală, era greu să se abțină de la participarea în calitate de mamă a unui școlar. Își spuse din nou că împreună cu Clark deciseră ca Missie să mai aștepte — o decizie grea, căci Missie vorbea încontinuu despre noua școală.

La început, totul părea a fi atât de îndepărtat, dar iată-i acum, în prag de „naștere”. Gândul acesta o emoționa, iar Marty știu că nu va mai putea adormi, cu toate că ar fi trebuit. Era prea devreme ca să-și înceapă treburile de peste zi. Zgomotul pe care l-ar fi făcut i-ar fi trezit pe ceilalți membri ai familiei.

Rămase liniștită, alegând în minte ce anume va pregăti pentru masa comună de mâine și ce va fi nevoie să pregătească astăzi. Îi îmbrăcă în gând pe fiecare dintre copii și chiar se gândi cu care dintre femeile din vecini ar vrea să stea de vorbă în răstimpul îngăduit de munca zilei. Ocazia de a veni laolaltă, chiar dacă însemna muncă istovitoare și efort suplimentar, era un lucru prețios pentru Marty și

era conștientă de faptul că și ceilalți vecini împărtășeau aceleași sentimente.

Respect pentru oameni și cărți

Minutele se scurgeau cu încetinitorul și, în cele din urmă, agitația care o cuprinse o determină să se strecoare încetișor din pat. Se ridică încet și cu grijă, căci micuțul pe care-l purta în pântece făcea ca mai toate mișcările să-i fie greoaie.

Încă o lună, își spuse, și-om vedea cine vine la noi.

Missie spera să aibă o surioară, însă lui Clare nu-i păsa. Un bebeluș era doar un bebeluș pentru mintea lui de copil mic; în plus, un bebeluș urma să stea în casă, iar el, oricând se ivea ocazia, mergea cu tati, încercând să-și potrivească pașii după ai lui Clark. Așa că, micul Clare nu-și putea imagina cum anume ar putea un bebeluș să se încadreze în lumea lui.

Marty își trase şosetele în picioare și își înfășură un halat călduros în jurul trupului. În micuța casă era răcoare dimineața.

Mai întâi se duse să arunce o privire în camera unde dormeau Missie și Clare. Încă era prea întuneric ca să poată vedea bine, însă în lumina ce intra pe fereastră, conturul trupurilor lor o asigură că erau acoperiți și dormeau confortabil.

Marty se duse în bucătărie și, cât mai încet cu putință, aprinse focul în vechea și credincioasa sobă. Marty simțea un fel de înrudire cu soba ei—aproape același sentiment ce se înfiripă între un bărbat și caii săi de povară, se gândi ea. Ea și soba lucrau împreună pentru a aduce căldură și hrana acestei case și familiei. Dintre toate lucrurile ce se găseau în casă, soba, simțea ea, îi aparținea.

Focul se încinse curând, iar Marty puse ibrisul pe foc și apoi umplu vasul pentru cafea. Mai era ceva timp până când soba va reuși să încălzească bucătăria și până când cafeaua va începe să fierbă, așa că Marty își strânse mai tare halatul în jurul trupului ca să se încălzească și luă de pe raft Biblia uzată a lui Clark. Va avea timp să citească și să se roage înainte ca ai casei să se trezească.

În această dimineață se simțea parcă mai aproape de Dumnezeu. Visul o conștientizase din nou de multimea lucrurilor pentru care era mulțumitoare, iar anticiparea construirii noii școli sporea

sentimentul de bunăstare. Oricât se simțea de apropiată și protejată de Clark, numai Dumnezeu înțelegea cu adevărat ce era în adâncul inimii ei. Se bucura de oportunitatea de a-l împărtăși toate aceste trăiri Celui pe care ajunsese să-L cunoască nu cu multă vreme în urmă.

Marty rămase o vreme sorbind pe îndelete din cafeaua fierbințe, bucurându-se de luxul căldurii pe care lichidul o răspândea în întreaga-i făptură. Se simțea împrospătată acum, atât fizic, cât și spiritual. Din nou căută cu privirea versetul ce parcă îi vorbea personal în aceste clipe. „Fii tare și îmbărbătează-te, nu te teme și nu te însăşimânta; căci Domnul Dumnezeul tău este cu tine orișiunde vei merge”.

Era un verset bogat în promisiuni și o mângâiere după visul supărător pe care-l avusese. Singură. Cuvântul o urmărea. Era atât de mulțumitoare că nu era singură. Din nou, în umilință, recunoscu înțelepciunea cu care Tatăl o călăuzise atât de repede spre Clark, după moartea lui Clem. Își dădea acum seama că de îndată ce se vindecase suficient pentru a putea fi de ajutor altcuiva, Clark se aflase deja acolo, nerăbdător să o primească. De ce oare se împotrivise cu toată ființa ei purtării de grija a lui Dumnezeu? Ma Graham spuse că vindecarea are nevoie de timp, iar Marty era sigură că acesta fusese motivul. Cu trecerea timpului, fusese din nou capabilă să iubească.

Să iubească și să fie iubită—să aparțină, să fie parte a vieții altcuiva—ce parte prețioasă a planului divin!

Oare fusese vreodată în stare să-i spună lui Clark tot ceea ce simțea cu adevărat? Oarecum, cuvintele n-ar fi reușit niciodată să exprime profunzimea sentimentelor ei. Oh, încercase să-i spună, dar cuvintele erau atât de sărace. Alesese în schimb să se exprime prin privire, prin acțiunile ei; într-adevăr, inima ei găsise nenumărate moduri de a-i răspunde.

Micuța viață dinlăuntrul ei îi dădu un brânci neașteptat.

— Iar tu, șopti Marty, ești încă una din expresiile dragostei noastre. Nu doar plămădirea ta, ci și nașterea și creșterea ta. Si asta e tot dragoste. Ești special, să știi. Special, chiar dacă nu te-am văzut încă.